

ARCHIV
KANCELÁŘE PRESIDENTA REPUBLIKY

ARCHIV
KPR

Ludvík Svoboda - životopis

B

Životopis presidenta Československé socialistické republiky
Ludvíka Svobody

mu zdeti agronoma

Ludvík Svoboda se narodil 25. listopadu 1895 v Hrozna-
tině na Českomoravské vysočině, jako syn rolníka. *italane*
~~ještě před ukončením Vyšší zemědělské školy~~, byl povolán
do rakousko-uherské armády. Téhož roku byl poslán na ruskou
frontu, kde v čele skupiny českých vlastenců přechází na rus-
kou stranu. V roce 1916 vstupuje do československých legií,
aby se zbraní v ruce bojoval proti německému a rakousko-
uherskému imperialismu za vytvoření samostatného Českosloven-
ského státu. Zúčastnil se bojů u Zborova a Bachmače, do vlasti
(v hodnosti kapitána) se vrátil v roce 1920. *Demobilizoval a rok*
Rok pracoval na rodné usedlosti v Hroz-
natíně. *byl povolán* a pak znovu vstoupil do československé armády, v níž
nastával působil v různých velitelských funkcích. Ve třicátých letech
byl profesorem na Vojenské akademii v Hranicích a později,
(15. února 1933) až do okupace Československa, byl velitelem praporu 3. pěšího
pluku Jana Žižky z Trocnova v Kroměříži.

obsazen
Ihned po okupaci Československa v březnu 1939 je jedním
ze zakladatelů a organizátorů protifašistické odbojové vojen-
ské organizace. Začátkem června téhož roku odchází do Polska,
kde se *organizoval* zúčastnil budování první československé zahraniční
vojenské skupiny, *a účastnil se sním o boku polské*
*armády bojující proti fašistickému okupantům při na-
stavení* již byl zároveň velitelem.

podem' a shra
Tuto vojenskou jednotku převádí v září 1939 do Sovět-
ského svazu. Po vstupu Sovětského svazu do války organizoval
v Buzuluku 1. československý polní prapor. Jako velitel česko-
slovenské jednotky nejdříve v hodnosti plukovníka a později
generála se zúčastnil bitev u Sokolova, Kyjeva, Bílé Cerkve,
Žaškova a na Dukle. *vele československé jednotky bojující a sestavě
Sovětských vojáků a bitvěch*

5. dubna 1945 byl v první československé vládě Národní
fronty jmenován ministrem národní obrany. V *roku 1952* ~~padesátých letech~~
byl Ludvík Svoboda na základě falešných obvinění zbaven
členství ve vládě, v ÚV KSČ a v ÚV SČSP a krátce vězněn.

Do své rehabilitace v roce 1954 žije ve své rodné obci, kde působí jako čelný organizátor socialistické přestavby vesnice. Poté ^{byl jmenován} ~~působil jako~~ ^{en} velitel Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze až do roku 1959, kdy byl pensionován. Své bohaté znalosti a zkušenosti uplatňoval však dále jako poslanec Národního shromáždění, místopředseda Svazu protifašistických bojovníků, ve Vojenském historickém ústavu, v předsednictvu Svazu československo-sovětského přátelství. Zároveň svou rozsáhlou přednáškovou činností zejména mezi mládeží působí jako nadšený propagátor tradic boje proti fašismu, za svobodu vlasti, za výstavbu socialismu a přátelství k Sovětskému svazu.

30.března 1968 byl Ludvík Svoboda zvolen prezidentem republiky. Od srpnového pléna ÚV KSČ je členem ústředního výboru strany a jeho předsednictva.

Je nositelem 68 našich i zahraničních vysokých vyznamenání, mezi nimi i "hrdina ČSSR" a "hrdina SSSR".

Životopis presidenta Československé socialistické republiky Ludvíka Svobody

Ludvík Svoboda se narodil 25. listopadu 1895 v Hroznatině na Českomoravské vysočině, jako syn rolníka. Dostalo se mu vzdělání agronoma. V březnu 1915 byl povolán do rakousko-uherské armády. Téhož roku byl poslán na ruskou frontu, kde v čele skupiny českých vlastenců přechází na ruskou stranu. V roce 1916 vstupuje do československých legií, aby se zbraní v ruce bojoval proti německému a rakousko-uherskému imperialismu za vytvoření samostatného Československého státu. Zúčastnil se bojů u Zborova a Bachmače, do vlasti se vrátil v roce 1920 v hodnosti kapitána. Demobilizoval a rok pracoval na rodné usedlosti v Hroznatině. Pak byl povolán do Československé armády, v níž zastával různé velitelské funkce. Ve třicátých letech byl profesorem na Vojenské akademii v Hranicích a později, až do okupace Československa fašistickým Německem dne 15. března 1939, byl velitelem praporu 3. pěšího pluku Jana Žižky z Trocnova v Kroměříži.

Hned po obsazení Československa je jedním ze zakladatelů a organizátorů protifašistické odbojové vojenské organizace. Začátkem června téhož roku odchází do Polska, kde organizuje první československou zahraniční vojenskou skupinu a účastní se s ní po boku polské armády bojů proti fašistickým okupantům při napadení Polska.

Tuto vojenskou jednotku pak převádí v září 1939 do Sovětského svazu. Po vstupu Sovětského svazu do války organizoval v Buzuluku 1. československý polní prapor. V hodnosti plukovníka a později generála vedl československé jednotky bojující v sestavách Sovětských vojsk v bitvách u Sokolova, Kyjeva, Bílé Cerkve, Žaškova a na Dukle.

5. dubna 1945 byl v první československé vládě Národní fronty jmenován ministrem národní obrany. V roce 1952 byl Ludvík Svoboda na základě falešných obvinění zbaven členství ve vládě, v ÚV KSČ a v ÚV Svazu československo-sovětského přátelství a krátce vězněn. Do své rehabilitace v roce 1954 žije ve své rodné obci, kde působí jako čelný organizátor socialistické

přestavby vesnice. Poté byl jmenován velitelem Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze; působí zde až do roku 1959, kdy byl pensionován. Své bohaté zkušenosti a znalosti uplatňoval však dále jako poslanec Národního shromáždění, místopředseda Svazu protifašistických bojovníků, ve Vojenském historickém ústavu, v předsednictvu Svazu československo-sovětského přátelství. Zároveň svou rozsáhlou přednáškovou činností zejména mezi mládeží působí jako nadšený propagátor tradic boje proti fašismu, za svobodu vlasti, za výstavbu socialismu a přátelství s Sovětským svazu.

30. března 1968 byl Ludvík Svoboda zvolen prezidentem republiky. Od srpnového pléna ÚV KSČ je členem ústředního výboru strany a jeho předsednictva.

Je nositelem 68 našich i zahraničních vysokých vyznamenání, mezi nimi i "hrdina ČSSR" a "hrdina SSSR".

Životopis presidenta Československé socialistické republiky armádního generála Ludvíka S v o b o d y

Soudruh Ludvík Svoboda se narodil 25. listopadu 1895 v Hroznatině na Českomoravské vysočině. Jeho otec měl zde, na chudém Horácku, hospodářství. Dostalo se mu vzdělání agronoma. V březnu 1915 byl povolán do rakousko-uherské armády. Téhož roku byl poslán na ruskou frontu, kde v čele skupiny českých vlastenců přechází na ruskou stranu. V roce 1916 vstupuje do československých legií, aby se zbraní v ruce bojoval proti rakousko-uherské nadvládě za vytvoření samostatného československého státu.

Po návratu do vlasti v roce 1920 se Ludvík Svoboda nakrátko ujal otcova hospodářství. V roce 1922 se vrací opět do Československé armády. V letech 1931-1934 vyučoval na Vojenské akademii v Hranicích. Mobilizace a Mnichov ho zastihly v Kroměříži jako velitele praporu 3. pěšího pluku Jana Žižky z Trocnova.

Okupací Československa nacisty se Ludvík Svoboda významně podílí na organizaci protifašistického odbojového hnutí na východní Moravě. Začátkem června 1939, kdy se schyluje k válce, odchází do Polska a v Krakově organizuje první československou zahraniční vojenskou skupinu a účastní se s ní, po boku polské armády, bojů proti okupantům při napadení Polska.

Tuto vojenskou jednotku pak převádí v září 1939 do Sovětského svazu. Po přepadení SSSR organizuje Ludvík Svoboda v Buzuluku první československý samostatný prapor, který se v březnu 1943 pokryl slávou v památné bitvě u Sokolova.

V létě 1943 vzniká po doplnění jednotky v Novochoopersku I. československá samostatná brigáda, která pod Svobodovým vedením dostala svůj bojový křest v bitvě

o Kyjev. V čele I. československého armádního sboru v SSSR se účastní dukelské operace i bojů na území Československa.

Dne 4. dubna 1945 je Ludvík Svoboda jmenován ministrem národní obrany, spolupodepisuje Košický vládní program a vrací se s československou vládou do osvobozené vlasti.

V době okupace se celá jeho rodina zúčastnila odboje. Jeho manželka, Irena Svobodová, spolupracovala při odesílání bojovníků do zahraničí, starala se o parašutisty, měla v domě vysílačku. Když jí hrozilo zatčení, skrývala se s dcerou po léta v ilegalitě. Syn Mirek, rovněž činný v podzemním hnutí, byl zatčen gestapem a umučen v Mauthausenu.

Jako ministr národní obrany organizuje Ludvík Svoboda v letech 1945-1950 novou Československou lidovou armádu. V únoru 1948 se jednoznačně staví na stranu lidu, je zvolen do Národního shromáždění, vstupuje do Komunistické strany Československa a stává se členem jejího ústředního výboru v letech 1948-1949.

Krátce je pak náměstkem předsedy vlády a předsedou Československého státního výboru pro tělesnou výchovu a sport (1950-1951. I poté, co byl odvolán z vedoucích státních funkcí, pomáhá neúnavně budovat jednotná zemědělská družstva a aktivně se účastní socialistické přestavby vesnice.

Od roku 1954 do roku 1958 zastává funkci náčelníka Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze.

Od roku 1945 pracoval v předsednictvu SČSP, od roku 1948 do roku 1968 je poslancem Národního shromáždění, od roku 1948 členem předsednictva Svazu protifašistických bojovníků. Píše úspěšnou knihu "Z Buzuluku do Prahy", pracuje aktivně v Národním shromáždění, je činný ve Vojenském historickém ústavu, je v neustálém styku s mládeží.

Dne 30. března 1968 je zvolen prezidentem Československé socialistické republiky. Je vrchním velitelem zbrojených

sil. Od srpna 1968 je členem ÚV KSČ a členem předsednictva. Koncem roku 1968 a začátkem roku 1969 byl členem výkonného výboru předsednictva ÚV KSČ. V kritickém období let 1968-69 se rozhodně postavil za neporušitelné přátelství, spojenectví a bratrskou spolupráci Československa se Sovětským svazem a výrazně napomáhal ke konsolidaci KSČ a celé společnosti na marxisticko-leninských pozicích.

Soudruh Svoboda je nositelem našich nejvyšších vyznamenání. Jako prvním mu byl v roce 1965 udělen titul Hrdina ČSSR. Stejně vyznamenání obdržel v roce 1970. Je nositelem Řádu Klementa Gottwalda za budování socialistické vlasti, dvakrát mu byl udělen Řád republiky, má Řád bílého lva "Za vítězství" I. stupně, Řád Slovenského národního povstání, Řád 25. února 1948, tři válečné kříže z první a další tři z druhé světové války. Byla mu udělena Mezinárodní Leninova cena "Za upevnění míru mezi národy" za rok 1968-69. V roce 1965 mu byl udělen titul Hrdina Sovětského svazu, má dvakrát Leninův a dvakrát Suvorovův Řád i mnoho dalších vyznamenání, medailí a řádů československých, bratrských socialistických zemí i jiných států.

Ludvík Svoboda je spjat s národně osvobozovacím bojem českého a slovenského lidu v první světové válce, s bojem proti fašismu po boku Sovětské armády a lidu v době druhé světové války, s vítězstvím socialismu v naší vlasti a socialistickou výstavbou našeho státu pod vedením Komunistické strany Československa.

Kancelář presidenta republiky

1970: 203311/70, 203630/71, 203652/71, 1973: 200749/73,

Věc:

ČTK PRAHA - Anotace n. s. pos.

F 1460

Kancelář presidenta republiky.

Spisy záležitosti přímo se týkající:

D 2445/21, O 980/21, 1088/21, 526/22, 199/23, 324/23, D 1803/24, O 425/24,
55/25, 55/26, 300/26, D 1760/29, 115/33, D 7117/33, D 8558/33, D 10536/35,
D 1715/36, D 6695/37, Q 1238/37, D 247/45, Z 1175/47, Z 1258/47,
Z 1608/47, 302 564/48, 105388/50, 126536/60, 127559/52, 39280/68,
38090/69, 39199/69, 203311/70

Spisy záležitosti nepřímo se týkající:

D 5790/21

Věc: Zprávy o audiencích u
presidenta republiky novinám

Lhůta:

Kod 1460

KANCELÁŘ PRESIDENTA REPUBLIKY

Čj.: 203 311/70		Označení spěšnosti:
Spolu vyřízeno		Referent:
Věc		Dřív. spis: - 39199/69 Koš
ČTK - životopis soudruha presidenta		
PÍSÁRNA		Dopis ČTK a kopie životopisu zůstává zde!
Došlo:		
Napsáno:		
Porovnáno:		
VÝPRAVNO!		
K exp. I. přípoj podání 1 příloh orig. životopisu K exp. II. přípoj		
VYPRAVENO: Vycházející 23. X. 70		
KANCELÁŘSKÉ ODDĚLENÍ		
Došlo:		
Založeno: Kancelář 25. X. 1970		
LHŮTA		
Urgováno:		
NAHLÉDNE:		

Čj. 203 311/70

V Praze dne 22. října 1970

Soudruh
B. Zmatlík

vedoucí sekretariátu
ústř. ředitele ČTK

P r a h a

Vážený soudruhu Zmatlíku,

v příloze posíláme upravený a schválený text životopisu soudruha presidenta.

Se soudružským pozdravem

Janků
Ing. V. Janků, CSc.
vedoucí sekretariátu presidenta
republiky

*Text projednávaný s prezidentem
a s. Ludvíkem a Pavlem, S. Pavlov
21. konsulatel ve VVKSC
21. X. 70 Jan*

Životopis presidenta Československé socialistické republiky armádního generála Ludvíka S v o b o d y

Soudruh Ludvík Svoboda se narodil 25. listopadu 1895 v Hroznatíně na Českomoravské vysočině. Jeho otec měl zde, na chudém Horácku, hospodářství. Dostalo se mu vzdělání agronoma. V březnu 1915 byl povolán do rakousko-uherské armády. Téhož roku byl poslán na ruskou frontu, kde v čele skupiny českých vlastenců přechází na ruskou stranu. V roce 1916 vstupuje do československých legií, aby se zbraní v ruce bojoval proti rakousko-uherské nadvládě za vytvoření samostatného československého státu.

Po návratu do vlasti v roce 1920 se Ludvík Svoboda nakrátko ujal otcova hospodářství. V roce 1922 se vrací opět do Československé armády. V letech 1931-1934 vyučoval na Vojenské akademii v Hranicích. Mobilizace a Mnichov ho zastihly v Kroměříži jako velitele praporu 3. pěšího pluku Jana Žižky z Trocnova.

Okupaci Československa nacisty se Ludvík Svoboda významně podílí na organizaci protifašistického odbojového hnutí na východní Moravě. Začátkem června 1939, kdy se schyluje k válce, odchází do Polska a v Krakově organizuje první československou zahraniční vojenskou skupinu a účastní se s ní, po boku polské armády, bojů proti okupantům při napadení Polska.

Tuto vojenskou jednotku pak převádí v září 1939 do Sovětského svazu. Po přepadení SSSR organizuje Ludvík Svoboda v Buzuluku první československý samostatný prapor, který se v březnu 1943 pokryl slávou v památné bitvě u Sokolova.

V létě 1943 vzniká po doplnění jednotky v Novochoopersku I. československá samostatná brigáda, která pod Svobodovým vedením dostala svůj bojový křest v bitvě

o Kyjev. V čele I. československého armádního sboru v SSSR se účastní dukelské operace i bojů na území Československa.

Dne 4. dubna 1945 je Ludvík Svoboda jmenován ministrem národní obrany, spolupodepisuje Košický vládní program a vrací se s československou vládou do osvobozené vlasti.

V době okupace se celá jeho rodina zúčastnila odboje. Jeho manželka, Irena Svobodová, spolupracovala při odesílání bojovníků do zahraničí, starala se o parašutisty, měla v domě vysílačku. Když jí hrozilo zatčení, skrývala se s dcerou po léta v ilegalitě. Syn Mirek, rovněž činný v podzemním hnutí, byl zatčen gestapem a umučen v Mauthausenu.

Jako ministr národní obrany organizuje Ludvík Svoboda v letech 1945-1950 novou Československou lidovou armádu. V únoru 1948 se jednoznačně staví na stranu lidu, je zvolen do Národního shromáždění, vstupuje do Komunistické strany Československa a stává se členem jejího ústředního výboru v letech 1948-1949.

Krátce je pak náměstkem předsedy vlády a předsedou Československého státního výboru pro tělesnou výchovu a sport (1950-1951. I poté, co byl odvolán z vedoucích státních funkcí, pomáhá neúnavně budovat jednotná zemědělská družstva a aktivně se účastní socialistické přestavby vesnice.

Od roku 1954 do roku 1958 zastává funkci náčelníka Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze.

Od roku 1945 pracoval v předsednictvu SČSP, od roku 1948 do roku 1968 je poslancem Národního shromáždění, od roku 1948 členem předsednictva Svazu protifašistických bojovníků. Píše úspěšnou knihu "Z Buzuluku do Prahy", pracuje aktivně v Národním shromáždění, je činný ve Vojenském historickém ústavu, je v neustálém styku s mládeží.

Dne 30. března 1968 je zvolen prezidentem Československé socialistické republiky. Je vrchním velitelem zbrojených

sil. Od srpna 1968 je členem ÚV KSČ a členem předsednictva. Koncem roku 1968 a začátkem roku 1969 byl členem výkonného výboru předsednictva ÚV KSČ. V kritickém období let 1968-69 se rozhodně postavil za neporušitelné přátelství, spojenectví a bratrskou spolupráci Československa se Sovětským svazem a výrazně napomáhal ke konsolidaci KSČ a celé společnosti na marxisticko-leninských pozicích.

Soudruh Svoboda je nositelem našich nejvyšších vyznamenání. Jako prvním mu byl v roce 1965 udělen titul Hrdina ČSSR. Stejně vyznamenání obdržel v roce 1970. Je nositelem Řádu Klementa Gottwalda za budování socialistické vlasti, dvakrát mu byl udělen Řád republiky, má Řád bílého lva "Za vítězství" I. stupně, Řád Slovenského národního povstání, Řád 25. února 1948, tři válečné kříže z první a další tři z druhé světové války. Byla mu udělena Mezinárodní Leninova cena "Za upevnění míru mezi národy" za rok 1968-69. V roce 1965 mu byl udělen titul Hrdina Sovětského svazu, má dvakrát Leninův a dvakrát Suvorovův řád i mnoho dalších vyznamenání, medailí a řádů československých, bratrských socialistických zemí i jiných států.

Ludvík Svoboda je spjat s národně osvobozovacím bojem českého a slovenského lidu v první světové válce, s bojem proti fašismu po boku Sovětské armády a lidu v době druhé světové války, s vítězstvím socialismu v naší vlasti a socialistickou výstavbou našeho státu pod vedením Komunistické strany Československa.

ČESKOSLOVENSKÁ TISKOVÁ KANCELÁŘ

22/10
Mj. 203311/70

50/10
Čj.649/70

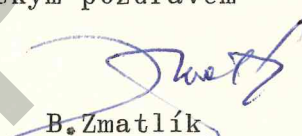
V Praze dne 28.září 1970

Vážený soudruhu,

Dokumentační redakce ČTK připravila k plánované cestě soudruha presidenta podkladový materiál o Finsku. Byl publikován ve dvou číslech Dokumentačního přehledu ČTK, která Vám v příloze posíláme.

Zároveň využíváme této příležitosti a obracíme se na Vás s prosbou o odsouhlasení životopisu, jehož text též přikládáme. Chceme v našem Dokumentačním přehledu totiž uveřejnit podrobnější faktografický životopis, který by sloužil redakcím jako podklad při příležitosti jeho 75.narozenin. Podle našich zvyklostí uveřejňujeme podobné materiály asi s měsíčním předstihem.

Se soudružským pozdravem

B. Zmatlík

vedoucí sekretariátu ústř.ředitelů ČTK

Soudruh

dr. Ján P u d l á k

vedoucí Kanceláře presidenta republiky

P r a h a - H r a d

K č. 649/70

Vážený soudruhu Zmatlíku,

v příloze posílám upravený a zkrácený text životopisu soudruha presidenta.

S s. p.

Příloha 1 životopis (originál)

Životopis presidenta republiky ČSSR arm.gen.Ludvíka SVOBODY *

Soudruh Ludvík Svoboda se narodil 25.listopadu 1895 v Hroznatíně na Českomoravské vysočině. Jeho otec měl zde, na chudém Horácku, hospodářství. V první světové válce přešel Ludvík Svoboda při první příležitosti k Rusům, vstoupil do československé legie, v jejíchž řadách postupně velel četě a rotě a bojoval v bitvě u Zborova.

Po návratu do vlasti v roce 1920 se Ludvík Svoboda nakrátko ujal otcova hospodářství. V roce 1922 se vrací opět do Československé armády. V letech 1931-1934 vyučoval na Vojenské akademii v Hranicích. Mobilizace a Mnichov ho zastihly v Kroměříži jako velitele praporu.

Ihned po okupaci Československa nacisty se Ludvík Svoboda významně podílel na organizaci podzemního hnutí na východní Moravě. V létě 1939, kdy se schyluje k válce, odchází do Polska a v Krakově připravuje československou vojenskou jednotku. Po zhroucení polského odporu odchází spolu s ní do Sovětského svazu. Po přepadení SSSR organizuje Ludvík Svoboda v Buzuluku první československý samostatný prapor, který se v lednu 1943 pokryl slávou v památné bitvě u Sokolova.

V létě 1943 vzniká po doplnění jednotky v Novochoopersku I.československá samostatná brigáda, která pod Svobodovým vedením dostala svůj bojový křest v bitvě o Kyjev. V čele I.československého armádního sboru v SSSR se účastní dukelské operace i bojů na Slovensku.

4.dubna 1945 je Ludvík Svoboda jmenován ministrem národní obrany, spolupodepisuje Košický vládní program a vrací se s československou vládou do osvobozené vlasti.

*) Byl uveřejněn 31.3.1968 v Rudém právu u příležitosti zvolení s.L.Svobody presidentem republiky a doplněn v září 1970 Dokumentační redakcí ČTK

V době okupace se celá jeho rodina zúčastnila odboje. Paní Svobodová spolupracovala při odesílání bojovníků do zahraničí, starala se o parašutisty, měla v domě vysílačku. Když jí hrozilo zatčení, skrývala se s dcerou po léta v ilegalitě. Syn Mirek, rovněž činný v podzemním hnutí, byl zatčen gestapem a umučen.

Jako ministr národní obrany organizuje Ludvík Svoboda v letech 1945-1950 novou Československou lidovou armádu. V únoru 1948 se jednoznačně staví na stranu lidu, je zvolen do Národního shromáždění, vstupuje do Komunistické strany Československa a stává se členem jejího ústředního výboru v letech 1948-1949.

Krátce je pak náměstkem předsedy vlády a předsedou Československého státního výboru pro tělesnou výchovu a sport (1950-1951). V období kultu osobnosti je pronásledován, pracuje také jako účetní v JZD. V roce 1955 je jmenován náčelníkem Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze.

V roce 1959 odchází soudruh Ludvík Svoboda do výslužby. Neznamená to však konec jeho politické aktivity. Od roku 1945 pracuje v předsednictvu SČSP, od roku 1948 do 1968 je poslancem Národního shromáždění, od roku 1948 členem předsednictva Svazu protifašistických bojovníků. Píše úspěšnou knihu "Z Buzuluku do Prahy", pracuje aktivně v Národním shromáždění, je činný ve Vojenském historickém ústavu, je v neustálém styku s mládeží. Dne 30.března 1968 byl zvolen prezidentem republiky ČSSR. Je vrchním velitelem ozbrojených sil. Od srpna 1968 je členem ÚV KSČ a členem předsednictva. Koncem roku 1968 a začátkem roku 1969 byl členem výkonného výboru předsednictva ÚV KSČ.

Soudruh Svoboda je nositelem našich nejvyšších vyznamenání. Jako prvním mu byl v roce 1965 udělen titul hrdina ČSSR. Stejně vyznamenání obdržel v roce 1970. Je nositelem Řádu Klementa Gottwalda za budování socialistické vlasti, dvakrát mu byl udělen Řád republiky, má Řád bílého lva "Za vítězství" I.stupně, Řád Slovenského národního povstání, Řád 25.února 1948,

tři válečné kříže z první a další tři z druhé světové války. Byla mu udělena Československá cena míru a Mezinárodní Leninova cena "Za upevnění míru mezi národy" za rok 1968-69. V roce 1965 mu byl udělen titul hrdiny Sovětského svazu, má dvakrát Leninův a dvakrát Suvorovův řád, bulharský Řád Jiřího Dimitrova, finský Velkokříž řádu Bílé růže, nejvyšší afghánský řád "Almare-Ala" a mnoho dalších československých, sovětských, polských, maďarských, rumunských, jugoslávských, francouzských, britských a amerických vyznamenání, medailí a řádů.

Ludvík Svoboda je spjat s národně osvobozovacím bojem českého a slovenského lidu v první světové válce, s bojem proti fašismu po boku Sovětské armády a lidu v době druhé světové války, se socialistickou výstavbou našeho státu.

Životopis presidenta Československé socialistické republiky Ludvíka Svobody.

① Ludvík Svoboda se narodil 25. listopadu 1895 v Hroznatíně na Českomoravské vysočině, jako syn rolníka. Dostalo se mu vzdělání agronoma. V březnu 1915 byl povolán do rakousko-uherské armády. Téhož roku byl poslán na ruskou frontu, kde v čele skupiny českých vlastenců přechází na ruskou stranu. V roce 1916 vstupuje do československých legií, aby se zbraní v ruce bojoval proti rakousko-uherské nadvládě za vytvoření samostatného československého státu. Do vlasti se vrátil v roce 1920 a rok pracoval na rodné usedlosti. Pak byl povolán do československé armády, v níž zastával různé velitelské funkce. Ve třicátých letech byl profesorem na Vojenské akademii a později, až do okupace Československa hitlerovským Německem dne 15. března 1939, byl velitelem praporu 3. pěšího pluku Jana Žižky z Trocnova v Kroměříži.

② Hned po obsazení Československa je jedním ze zakladatelů a organizátorů protifašistické odbojové vojenské organizace. Začátkem června téhož roku odchází do Polska, kde organizuje první československou zahraniční vojenskou skupinu a účastní se s ní po boku polské armády bojů proti okupantům při napadení Polska.

Tuto vojenskou jednotku pak převádí v září 1939 do Sovětského svazu. Po vstupu Sovětského svazu do války organizoval v Buzuluku 1. československý polní prapor. V hodnosti plukovníka a později generála vedl československé jednotky bojující v sestavách sovětských vojsk proti hitlerovskému Německu za svobodu a nezávislost Československa. V čele 1. čs. armádního sboru se vrací do vlasti.

V dubnu 1945 byl v první československé vládě Národní fronty jmenován ministrem národní obrany a tuto funkci zastává do roku 1952. Později je jmenován velitelem

Vojenské akademie Klementa Gottwalda v Praze a své bohaté zkušenosti a znalosti uplatňuje ve všestranné veřejné činnosti, zejména jako poslanec Národního shromáždění.

30. března 1968 byl Ludvík Svoboda zvolen prezidentem republiky. Je nositelem 71 československých a zahraničních vyznamenání, mezi nimi Velkokříže finského Řádu Bílé růže s řetězem.

ARCHIV
KPR